

været videre fremme, end man nu er; vil man Maalet, maa man ogsaa ville Midlerne. Det ærede Mindretal maa dog sige til sig selv, saa vel som Regjeringen: Lad det end være en Grille af Flertallet, lad det være, at Skatten ikke behøves, men da det engang er Betingelse for, at Noget kan ske, og vi anse det for at være nødvendigt for Fædrelandets Forsvar, saa maa Pengespørgsmaalet dog ikke være saa høit, at man ikke vil lukke den op, saa meget mindre som Pengene ikke gaa tilspilde. Jeg forstaaer ikke Regjeringens Stilling, naar den mener, at det er nødvendigt, hvad der forlanges. Den ærede Minister (Strup) sagde igaar blandt Andet, at han ikke kunde pine Forbindelsen mellem Skatten og Forsvaret. Det forekommer mig, at det er saare let at pine denne Forbindelse; thi det er klart, at, naar vi tage Pengene til Forsvaret, have vi Intet at bruge til det, der, om det ikke er mere nødvendigt, i alt Fald er ligesaa nødvendigt, som hvad der foreslaas af Regjeringen. Det er næsten det Samme, hvilket Forslag man kommer med over for Regjeringen, saa har man ingen Penge dertil. Kommer man med Understøttelseskasser, tales der om de umaadelige Summer, der vil medgaa; kommer man med Skolevæsenet, veed jeg ikke, om vi kunne blive alene ved de 10,000 Kr., som den ærede sidste Taler nævnte, og om der ikke tillige kan kræves Meget i Fremtiden; jeg veed forøvrigt ikke, hvad den ærede Kultusminister mener, at der behøves i Anledning af det Cirkulære, han har udstedt. Men kort sagt, enten vi komme med Skolevæsenet, Fattigvæsenet eller Skattereformer, siger Regjeringen: Nei; der er kun Et, vi have Penge til, det er til Forsvaret, men det er jo en given Ting, at, bruge vi Pengene dertil, have vi Intet til det Andet, og da man anser dette for ligesaa nødvendigt, er det en Selvsølge, at man ikke kan gaa med til at give Pengene til Forsvaret for saa siden at saane dem til noget ligesaa Nødvendigt. Den ærede Minister sagde fremdeles, at en overordentlig Skat kunde være meget god i overordentlige Tilfælde, og han har sagt i det andet Thing, at man skal være varjom med at paalægge overordentlige Skatter, thi de efterlade dybe Spor paa de Skuldre, hvorpaa de lægges. Jeg giver den ærede Minister Ret deri; der er vist ingen Skat, uden at den har efterladt dybe Spor. Tror den ærede Minister, at, fordi en stor Del af Landets Borgere have svaret Tiender og en mindre Del har været fri derfor, skulde denne Afgift ikke have efterladt dybe Spor? Tror den ærede Minister, at de Skatter, der have været lagte paa visse Grundeierdomme, og som andre have været fri for, ikke have efterladt dybe Spor? Tror den ærede Minister, at det, at visse Artikler, visse Forbrugsgjenstande nu beskattes stærkt, ikke efterlader dybe Spor? Jeg vil gjerne tro, at Formue- og Indkomstskatten vil efterlade dybe Spor,

men den vil efterlade dem paa andre Steder, end hvor de tidligere Skatter have gjort det, og det mener jeg er ikke til at bedrøves over, men tværtimod til at glæde sig over. Jeg er enig med det ærede Mindretal i, at det er nødvendigt, at Noget bliver gjort og gjort snart, og ligeledes er jeg enig i, at det er nødvendigt, at vi komme ud af Usøret, at vi ikke kunne blive sidende deri i det Uendelige. Sker det, er det ganske vist, at vi gjerne kunne komme til at frygte Følgerne deraf, naar de komme, men dem, der mulig deraf ville drage den Slutning, at de kunne sige til mig: Siv Du efter! svarer jeg: Det kan jeg ikke af den simple Grund, at saa giver jeg Slip paa Noget, som efter min Mening er lige saa nødvendigt til Fædrelandets fortsatte Bestaaen som det, hvorom der her er Tale.

H. P. Jensen: Da det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgkreds (Bosjen) før havde Ordet, udtalte han, at, naar Mindretallet vilde stræbe efter at naae det Bedste, vilferede det ikke at faae det Gode. „Det Bedste“, hvormed der herved var Tale, var Kjøbenhavns Befæstning fra Landsiden; men jeg er ikke ganske paa det Rene med, om den ærede Ordfører mente, at „det Gode“ skulde være det Forslag, som er fremsat af det ærede Flertal, og jeg tilstaaer, at jeg betragter det saa langt fra som et Gode, at, selv om ikke Skatteparagrafen var knyttet dertil, vilde jeg alligevel ikke stemme derfor, fordi det mangler, hvad der i mine Dine er en absolut Nødvendighed: Kjøbenhavns Befæstning fra Sø-siden. Jeg skal ikke gaa ind paa en Diskussion af de Spørgsmaal, som vi tidligere have været inde paa under de foregaaende Behandlinger af denne Sag, da jeg anser det for at være overflødig. Ligeledes maa jeg anse det for fuldstændig overflødig at forklare de Herrer mit Standpunkt; thi jeg tror, at enhver af de Herrer veed, at, hvad jeg anser for nødvendigt for vort Fædrelands betryggende Forsvar er en Befæstning af Kjøbenhavn mod Land- og Sø-siden. Det har jeg saa ofte udtalt, at det kun vilde være en Sjentagelse, om jeg vilde udvikle det paany. Men naar jeg har taget Ordet, saa er det, fordi jeg har en Følelse af, at der igaar og ligeledes i Dag er kommet en hel Del Anker frem imod Kjøbenhavns Befæstning fra Landsiden, der grunde sig paa, at man ikke er paa det Rene med, hvad der skal opnaas ved denne Befæstning, og hvorvidt dens Udførelse kan realiseres eller ikke, og jeg anser det derfor for at være min Pligt at komme ind paa dette særlige Spørgsmaal igjen, idet jeg overhovedet anser det for naturligere ved denne Behandling at diskutere Detaillerne af Forsværs-spørgsmaalet fremfor at komme ind paa mange i mine Dine uøvedkommende Ting, saasom Skatte-spørgsmaalet, og jeg beklager overhovedet den Uttring i Flertallets Betænkning,